

torkom szorult ha az alkony homályában néhány varangy lábamnál megemelkedett ez még talán nem pszichológiai eset miként az sem ha anyám gondos lek-város üvegeire a nyári konyhában ráült néhány szürke kis egér ám innen ahogy cseperedtem a szomszéd kutyája szörnyű anyagcseréjét látván lett elég nembeliségünk hétmilliárdos ürítő gondolata hogy eme óceáni ürülékben hol a haza és már kismacsckánk sem imponált ha a koszból hazatévedt kezdtek finnyás városiként felzaklatni a távolabb legelésző háziállatok s a szárnyasok is mivel a küszöbön vérengzeni anyámat a csirke nyakát vagdosva először láttam ott hogy képeskönyvek s vadászkalandok mentén ragadozókról már ne nagyon beszéljünk meg ostoba vízi állatokról kik nyálkásan ütik meg a térdünk így öregedő koromra maradt a flóra és az állatbaráti megvetés mely rám száll régóta nem tudva ez a leépülés ideje

CSEHY ZOLTÁN

Csak képen van

FOTÓALBUM*

ÜRES MILLIMÉTERPÁPÍRON jelölik ki a helyed. Az inged, az akaratod, a szabad kezed határait. Nem lehetsz nagyobb, se jobb, mint a keret, de a rád szabott négyzeteket kitöltheted szabadon. Így szobrászkodik síkban az idő. És hirtelen minden távolság mérhetővé válik. A sóhaj útja a tüdőtől a szádig. Így töltöd meg testtel a (kockás) inget is, és a bőr alatt a belső szervek így töltik ki a lényeg körüli teret. Minden a millimétereken múlik, a távolság két mellbimbó, lebeny, here, vágy vagy emlék között: a koordináták mögött láthatatlan, de mérhető vér lüktet.

(Károlyi Zsigmond: *Büszk*, 1976)

MINTHA EGY AMATŐR villamosszékekben ülne, önpusztító árnyakat generál.

Pedig csak egy festőállvány foglya.

* A versciklust *A múlt szabadsága. Válogatás Alföldi Róbert fotógyűjteményéből* című kiállítás (Mai Manó Ház, Budapest, 2016) egyes munkái ihlették.

*A szavak mögötti félelem
most is liliomszagú. De nézd inkább azt,
ahogy az ég megbasad, és
az álmos vér előnti
Sebestyén mártírtését. Mellbimbója két elsötétült
nap: a belső galaxis kettős kulcslyuka.
Ágyékából fordított fakereszt.
Sehol egy szög:
minden kalapács szégyenkezés nélküli. Fönről vár
valamit, ami páratlan, tékozló és nagy.*

*Pedig a nyilak innen vannak:
a szemedben,
a kezekben, az öledben. Gondold meg,
olvasóm, hová lövöd.*

(Szirányi István: *Festő-állvány mártír*, 1979)

*CSAK KÉPEN van, csak ragasztva,
a test mítosza absztrakció. A pöttyök közt
vonalak: a szövet szálai, kitartói a pöttyöknek
és a térnek, ahová elképzelt
vagy szabadon választott tárgyak helyezhetők.
Nem fogom elvenni batyus kedved.
A pöttyöket, ha jól kötöd össze,
meglátod sorsod mintázatát.
Gyűjts, Marszüasz, ne légy olyan nyúzott,
kinn, benn, túrj hamuba, rebbenő ágak,
felhalmozott gyógyszerek, pöttyök közé, konyhafiókba,
száraz, gyúlékony trágyába, puha ölbe. Nem érdekel,
hol találsz fogást, vagy valamit,
amit később hazavihetsz.
Bőrödből, szegény ember,
előbb-utóbb úgyis batyut köt Apollón,
és mosolyogva pakolja bele lenyúzott, véres húsodat.*

(Halász Károly: *Pöttyös batyu [piros]*, 1976)

*A FIATAL FIŰtest, akár az IKEA-bútor:
praktikus, sima, bárhová elfér.
Kitart, amíg nem lesz pénzed komolyabb berendezésre.
Aztán jöhet a nehéz tölgy, a stílbútor,
végül a habkönnyű nád.*

*A fiatal fiútest, így, felpúpozva
egy ismeretlen írás: mire kibetűznéd,
kibal a nyelv.*

*A fiatal fiútest Busoni zongoraversenyének
(op. 39.) harmadik tétele: brrr, le sem
merem írni, ami eszembe jutott.*

*A fiatal fiútest túlságosan nyitott,
túze nem gyanakvó, sunyi kampók, szöveg,
rudak várják, hogy ártatlan tükrében
méretségdedjenek.*

(Kerekes Gábor: Ricsi, 2013)

*A PROGRAM ÍGY vagy úgy, de mindig
privát: és ha a mosoly leesik az arcról,
próbál élni a porban: persze, a főreglét nem megy neki.*

*Nem fogja be arány a meztelen arcot:
a szélben egyre több az idegenség,
és ha magához nyúl, irgalmatlanul bangos.*

*A szélnek nincs magassága:
a tévé kikapcsolható,
a műsor nem.*

(Halász Károly: Modulált televízió I-II., 1975)

*A FÉM, az üveg, a pasztik, a rücskös,
a dugós, a bábuszerű, a karcsú-hosszú, az emeletes,
a tornyos-pufi, a kúpos-kristály
a műtárgyak beteges melankóliájába merül.
A fényképpapír jégkockáiban a hibernált meleg.
Élvezni is elfelejt, nincs, mit megfeszítsen:
saját szerves ellenterük híján különösen voltak.
Pedig az élő anyagban más élőt
kárpótolnak. És nyitásra, tágulásra bírnak.
Ez aztán a manierizmus vetkőzőszáma!
Érzed, ahogy építkeznek a hús, ahogy
indulnak a nedvek, nyákok, nyirkok.
Érinthetetlen gyertyái egy templomi rácsozatnak.
Tavaszi van, a templomajtó nyílik:
szaggatott hangjában feltétlen bízalom.*

(Kerekes Gábor: Plug and Play I-VI., 2013)

*KANALAZD KI a szemem! Testemen
Tarzan teste tükrözi, amit magamból
látok. A kanálba felfogott szemgolyó
lekerekíti a tetszhalott látást. Talán
a nyaki erekből, ahogy belenőnek a pólózott
törzsbe, kisarjad valami szép is,
a férfiasság lombozata, mielőtt
visszamegyek a börtönbe, vagy felszállok
egy buszra, kést fogok egy lánytorokra,
vagy levizelem a tükörképem a tóban.
Narcisszosz vagyok tarzanos pólóban.*

(Stalter György: *Berettyóújfalu*, 1980)

MINT HALÁSZLÉBEN a macskapöcse.

*Erős, erősebb, legerősebb:
aztán a fekete barázdákon végigfolyik
a tapétaragasztó, és vége.*

*Hova kepeszt ez a zene?
Vagy a tárgy a lényeg? Ami a tárgyat átjárja?
Az ontológiai esszencia? A barázdált
bakelit mint farokgyűrű?*

*És zenél-e lágyan, mint ágyékban
a halkan huppanó banánhinta?
És zenél-e, mint női ölben a pendített
szőrszálhárfa?*

*Elődjé negatív angyali ígéret,
utóda Taigetosz-pozitív eszmélet.*

(Tóth Gábor: *Baszott zene*, 1979)

*MINTHA ajándék, és mégse.
Kitakarva és mégse.
A fehér írólap, ahová hiányát írod
a látványnak. Például ezt a verset,
vagy a szót, melyet hosszan magadba engedsz.
S ott a fekete csat
pontossága, ahogy a márványt
megbecsteleníti. Ebben ludas a szőr is:
de azt egy görög meg se látja.
Nem minden T kitárt kabátja lesz*

*a szatírkodás kulisszája.
Az erek megteremtik a természetes kezét,
a fényt magába gyűjti az öl,
a köldök kioldógombja alatt
láthatatlan írás:
hátról az árnyéklét gyöngéd lökése,
érik a decens fordulat,
nézz mindig... középre.*

(Halász Károly: *Tiltott, túrt, támogatott*, 1980)

*HOGY A MELLKAS lebet arc,
megmondta Rilke is. De a rózsaszínről
hallgatott: és a hatalmas vérfoltot sem ismerte,
mely akár egy szétfolyt madár
ül meg a mell fölött.*

*Ennyi festék, bőr, hús alá minek rakni fészket.
Bár egészen finom a pibeszőr a mellbimbók
közti árokban.
Egyre kevesebb az eleven réteg.
Álmodd meg, tündérfi, hattyételes temetésed.*

(Dallos Ádám: *Önarckép I–VI.*, 2005)

*HA FÜGGŐ VAGY, és érdekel e vers első sora, írd egy mailt a következő címre:
gigametafora@transzfuzio.hu*

*Ha függő vagy, és érdekel e vers második sora, írd egy másikat a következő címre:
mesterszonett@infuzio.hu*

*Ha függő vagy, és érdekel e vers harmadik sora, írd egy újabb mailt a következő címre:
jamboterror@konfuzio.hu*

Ha nem kapsz választ, nem azt jelenti, hogy nem érdebled meg a verset.

Ha nem kapsz választ, csak azt jelenti, nem kaptál választ.

Ha nem kapsz választ, az is egy válasz. Nem kell annyi verset olvasni.

(Hajas Tibor: *Infúzió*, 1979)

